

Lisztóczy László

Elhajított kő

Szerettem, valaha gyűjtöttem is
a lapos kavicsokat.
Sokszor játszadoztam velük
tavak és tengerek partján.
Behajlított térdel,
fejem kissé oldalra hajtvá
a víz felszínére dobtam őket,
kacsáztak rajta fürgén és könnyedén,
s minél messzebb,
annál nagyobb örömömre.

Így játszik velem is az Isten,
a világba vetett,
verődöm föld és ég között,
s ha elfogy majd minden energiám,
mit a kezdet kezdetén Tőle kaptam,
és földi pályám végére érek,
az Ő kezébe hullok vissza,
aki ide küldött,
s akiről most csak annyit tudok,
mint az elhajított kő a tengerről.

A mindenség illata

Nincs varázslatosabb illat,
mint a frissen lehullott eső illata
erdei völgy ölében.
Gyermekkoromban egyszer nyáron
mátrai erdész rokonomhoz látogattam,
s az egyik nap kiadós zápor
öntözte meg a földet,
frissítette föl a levegőt.
Csakhamar kisütött a nap,
és sűrű pára lepte el a tájat.
A megtisztított levegőben
még szebbek voltak az erdő színei,
részegítőbbek illatai.
A mélyből fölfelé szökött a pára,
áttört a lehullott levelek,
az elpusztult növények és állatok évgyűrűin,
a rothadás és a sarjadás rétegein,
s az egyre töményebb kigőzölgés
összekeveredett a felszínen
pompázó növények bódító aromájával,
a humuszra szőnyeget terítő virágok illatával,
melyek átfurakodtak a gombák
útjukat keresztező kalapján is,
hogy szépségüket az égnek megmutassák.
Ha megfelelő szögben hajoltam a föld fölé,
az illatok mámorító esszenciája
csapta meg orromat.
Úgy éreztem, a mindenség illatát
szívom magamba,
s megsejtettem az élet és a halál
egymásba fonódó,
együtt mérendő misztériumát.

Folyton arra a kutyára gondolok...

Folyton arra a kutyára gondolok,
aki következetes, tántoríthatatlan,
megalkuvást nem ismerő hűséggel
gazdája sírjára feküdt,
és nem kelt fel onnan soha többé.
Ez a jámbor állat
a teljesség, a tökéletesség
magasztos, fölemelő példáját adta.
És csak a gyermek hasonlít hozzá,
aki összekulcsolt kézzel,
imát mormolva álomba szenderül,
vagy az önmagát megtagadó szent,
aki másokért minden áldozatra kész,
a leprást és a pestisest is szívére szorítja,
vagy aki teremtő hittel és buzgalommal
vizet hord az óceánba,
földet a Himalája csúcsára,
és aki szélesre tárt karral áll
a lét és nemlét határán,
s átöleli gyilkosát,
miközben az törét a szívébe döfi.

Demeter József

ADYÁDA avagy ADYiáda

Köz-hely

Magyarország, anyaország, mennyei.....
 Szent István ország. Tejúttalan csodaszarvas
 Oázisod mivé lett szópusztán. Mivé lett ó-
 Hósi múltunk, mivé lettél köz-
 Hely jussunk. Anyaország, Magyarország,
 Szinte Magyartalanország... Mivé lett a
 Hortobágyod jobbágytalansága, termelő-
 Szövetkezetek terméketlensége mára...
 Üzemeid, gyáraid munkás-tanácsalansága...
 Soros írástudóidnak istentelen júdássága.
 Anyaország, Magyarország. Drága
 Édesanyámország. Tékozló fiaid fiai gyászaidat
 Miért ünneplik... Magyarország, Anyaország, ó,
 Minő Szívország, ugye hogy megmagyaráznák...
 Még, hogyha a sorok közt is – szópusztán. Is. Közös
 E hely, s mégis-mégis... Lihegő Szív Pusztánk, hej!
 Hej, hely, hely... Itt élned és meghalnod – Hely.....

Vérsalétrom

Hamvas kökényég alatt, őszirózsás fényben,
 Ecetfaméz-magyarságom kinek nincs ínyére?
 Versbeborult Nap alatt, szimultán két
 Hazában, Ady Endre verejtéke vér-
 Salétrom csillagközi magyar módra. Pokol-
 Sáros szívemből mi csapódhat erjedő tavaszba
 Ki. Piros-fehér-zöld időben, forgószél
 Szivárvány színben, hogy csapódhatna világgá
 Ady égi vétke bennem. Lédaföldkerekségen,
 Szívnyi Magyarország szépe/m/, mennyei
 Szifiliszben. Túlért kökény ég alatt, hó-
 Pipacsos fényben, ecetfaméz magyarságom miatt
 Van mégis ínyemre – szerfelett, javában..., mint!
 Versbe borult életem – szimultán két hazában.

Nosztalgiazó

Találkozni egy régi vers
Meghitt dallamában, amikor
A tavasz még Lédát muzsikált.
Ambivalens fényütemben lakni –
Másnapos múzsákkal
Ihletek keresztútján. Ős
Kaján szesz-jussán...
Találkozni egy régi vers égi
Dallamában, amikor a szív még
Párizst muzsikált, szimultán-
Szép mennyei ütemre, amikor!
Még Léda – tavaszt muzsikált...

Útba/n/

Éjszakák mélyén, művi télen,
Az égből kormos jégcsapok
Csüngnek alá. Hókrisztály-
Rácsokra könny gőzölög
Őseink szeméből – tömjén-
Füstös hazám...
Budapest – Ady szemfödele,
Szmogos gyászlepedőn
EU-s délibáb. Versek pusztáján,
Ipari ködben, Petőfi világ-
Szabadságát vészharangozzák.
Temetők ölén sínek kígyóznak ál-
József Attilák után. Álmaink
Elé vetik magukat a költők...
Útban önmagad felé, Hazám.